

[Waldorff]

Jeg mener i modsætning til finansministeren, at der helt klart er tale om et løftebrud over for skrædderne. I marts 1978 blev der indgået et forlig, og man fik afværget en varsløst strejke ved at stille en løsning af overenskomstproblemet i udsigt i forbindelse med overenskomstfornyelsen i 1979. Da så forlængelsesloven kom i 1979, fejede man disse løfter til side.

Jeg vil gerne citere et brev, som afdøde kulturminister Niels Matthiasen sendte til finansministeren den 18. januar i år:

»Lønmæssigt er de« – altså skrædderne – »kommet i klemme, fordi deres overenskomst med finansministeriet ikke indeholder en taktreguleringsmulighed. Det siger sig selv, at når en gruppe i forvejen lavtlønnede medarbejdere over en 6-årig periode alene har fået lønnen reguleret med dyrtidsportioner, så opstår der spændinger og utilfredshed.«

Kulturministeren refererer også til forliget i marts 1978 og den indstilling, der kom fra Det kgl. Teaters målsætningsudvalg, nemlig at skrædderne skulle ansættes og lønnes efter statens almindelige håndværkeroverenskomst. Og kulturministeren slutter sit brev:

»Jeg kan derfor varmt anbefale en imødekommelse af Dansk Beklædnings- og Textilarbejderforbunds ønske om, at skræddere og syersker ved Det kgl. Teater ansættes i henhold til statens almindelige håndværkeroverenskomst.«

Også Det kgl. Teaters ledelse har støttet skræddernes krav, både ønsket om at komme ind under håndværkeroverenskomsten og det aktuelle krav om en udligning af løneftersløbet, og jeg har forstået, at man faktisk har 600.000 kr., som man ville kunne flytte til lønkontoen, hvis finansministeriet accepterede det.

Det hele afhænger altså faktisk af finansministeren, og jeg mener ikke, at man kan tage de henvisninger alvorligt, finansministeren kommer med, når han siger, at forlængelsesloven forhindrer det. Det er jo en politisk vedtaget lov, og det hele drejer sig om den politiske vilje til at imødekomme de rimelige krav, som en lavtlønsgruppe – 20.000 kr. under skræddere også ansat ved staten, men andre steder end Det kgl. Teater, og uden en taktreguleringsmulighed – stiller. Jeg vil godt spørge finansministeren, om han ærligt talt finder det anstændigt, at man over for

en sådan gruppe prøver at gøre det til en prøvesag på, hvor hårdt regeringen er i stand til at køre sin lønstoppolitik igennem.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

I modsætning til hr. Waldorff tager jeg den lovgivning, der gennemføres her i folketinget, alvorligt. Det synes jeg der er al grund til at understrege, også efter det indlæg, hr. Waldorff her er kommet med.

Det, der skete i forligsinstitutionen i foråret 1977, var, at der blev indgået en overenskomst mellem finansministeriet og Dansk Beklædnings- og Textilarbejderforbund. Når hr. Waldorff siger, at der i denne forbindelse er givet løfter til skrædderne, så vil jeg gerne benytte lejligheden til at citere fra det brev, daværende kulturminister Niels Matthiasen sendte til Dansk Beklædnings- og Textilarbejderforbund, og hvori han bekræftede, at skræddernes og syerskernes ansættelsesvilkår ville indgå i kommissoriet for det udvalg, der skulle nedsættes. Jeg citerer de sidste 3 linjer:

»For god ordens skyld skal jeg understrege, at denne undersøgelse naturligvis på ingen måde binder hverken teatret eller finansministeriet ved de kommende overenskomstforhandlinger.«

Det kan altså ikke have været en hemmelighed for nogen, at der ikke i den omstændighed, at sagen blev drøftet i målsætningsudvalget, skulle ligge et tilsagn.

Jeg vil ikke gå ind i en drøftelse på grundlag af dette spørgsmål om rimelighed eller ikke rimelighed i lønniveauer for bestemte grupper. Jeg kan sige til hr. Waldorff og til det høje ting, at der er adskillige grupper, der retter henvendelse vedrørende deres lønforhold. Det, den ansvarlige minister har at rette sig efter, er den lovgivning, der er gældende. Jeg håber også, at folketingets medlemmer er indstillet på at rette sig efter den lovgivning, der har fundet flertal her i folketinget.

Waldorff (VS):

Det er klart, at man formelt måtte sige, at man selvfølgelig ikke kunne foregribe, hvad der måtte ske ved overenskomstfornyelsen i 1979, og det er de 3 linjer, som finansministeren citerer. Ikke desto mindre måtte skrædderne ved Det kgl. Teater forstå det sådan, at kulturministeriet og Det kgl. Teater